కథా కౌముది

భక్త వరుణుడు

దమ్మవళం శ్రీనివాస్

అది ఓ మధ్య తరగతి రైల్వే స్టేషన్. జనాలతో కిటకిటలాడుతోంది. అక్కడే ఓ పక్కగా, ఈ లోకంలో లేనట్టుగా మనసులో ఏదో తలచుకుంటూ నిలబడి ఉన్నాడు పాతికేళ్ళ వరుణ్. ఉత్కంఠగా ఉందతడికి. గుండె కొట్టుకునే వేగం పెరుగుతూ పోతుంది సమయం గడిచేకొద్దీ. అతడ్ని దాటుకొని వెళ్ళేవారంతా అతడి వైపు ఆసక్తిగా చూస్తూ వెళ్తున్నారు. చాలా అందంగా ఉన్నాడతడు. ఒత్తైన నల్లటి జుట్టు, ఎర్రటి మొహం, నిలువెత్తు రూపం. అయితే చాలా మందిని ఆకర్షిస్తుంది అతడి రూపం మాత్రమే కాదు. అవతారం కూడా.

తెల్లటి ధోవతి, కుర్తా, నుదుటున పెద్ద నిలువు నామం. తన వయసుకూ, ప్రస్తుత కాలానికీ బొత్తిగా సంబంధం లేనట్టుగా ఉందతడి అవతారం. ఒకళ్ళిద్దరు అతడేదో యువ సాధువనుకొని దండం పెట్టి మరీ వెళ్ళారు. తనని ఆసక్తిగా చూసే జనాన్ని ఏమాత్రం పట్టించుకోకుండా భుజాన తగిలించుకున్న చిన్న సంచీ ఓసారి సర్దుకొని ఫోన్ వైపు చూసుకున్నాడు. అందులో కనిపించే సంస్కృత శ్లోకాలు కంఠస్థం చేస్తున్నాడు ఏదో పరీక్షలకు తయారవుతున్నట్టుగా.

ఈలోగా తిరుపతి నుంచి వచ్చే రైలు మరి కొద్దిసేపట్లో వస్తుందని అనౌన్స్ చేసారు. రైలు ఎక్కడానికీ, వచ్చేవారిని రిసీవ్ చేసుకోడానికీ జనాలు సిద్ధమవుతున్నారు. వరుణ్ ఎక్కాల్సిన రైలు కూడా అదే. తన ఎం.బి.ఏ చివరి పరీక్షలకు, మొదటి జాబ్ ఇంటర్వ్యూ అటెండ్ అవుతున్నప్పుడు కూడా ఇంత ఒత్తిడికి గురవ్వలేదు. మరికొద్దిసేపట్లో తను రైల్లో కలవబోయేది సామాన్య వ్యక్తిని కాదు. ఎలాగైనా సరే ఆయన్ను ప్రసన్నం చేసుకొని తీరాలి. 'దేవుడా అర్జెంటుగా కాపాడు. నీ విషయంలో అబద్ధాలు చెప్పబోతున్నందుకు నన్ను నిజంగానే క్షమించు..' మనసులో దండం పెట్టుకున్నాడు.

రైలు స్టేషన్ చేరుకున్నట్టుగా గట్టిగా కూత వినిపించింది. ఫోన్ జేబులో పెట్టేసుకొని గట్టిగా శ్వాస తీసుకున్నాడు. ప్రశాంతంగా ఉండడానికి ప్రయత్నించసాగాడు. మనసును గిలిగింతలు పెడుతూ తళుక్కున ఊహల్లో

మెదిలింది లహరి. ఎంత బావుంటుంది నిజంగా. సినీతారలు కూడా ఈర్ష్యపడే చర్మసౌందర్యం, ఒంపుసొంపులు. ముఖ్యంగా ఆ కళ్ళల్లోని మెరుపు తను ఎప్పుడూ ఏ అమ్మాయిలోనూ చూడలేదు.. కొంపదీసి లహరిని వొదులుకోవాల్సి వస్తుందా? మనసు బాధగా మూలిగింది. వెంటనే తేరుకున్నాడు. ఏదైతే అదైంది. అన్నింటికీ తెగించే ఇక్కడకు వచ్చాడు తను. ఇలా అనుకుంటూండగా రైలు వచ్చి ఆగింది ఎదురుగా. తను రిజర్వ్ చేసుకున్న బోగీ చూసుకొని, శుభం జరగాలని కుడికాలు ముందుపెట్టి రైల్లోకి అడుగుపెట్టాడు వరుణ్.

★★★

ఆ పూట అతడు అలా రైలు ఎక్కడానికి సరిగ్గా నాలుగు రోజుల క్రితం కలిసాడు లహరిని నాలుగేళ్ళ తరువాత. ఆఫీసు పనిమీద ఎవర్నో కలవటానికి లహరి పని చేసే కంపెనీకే వచ్చాడతడు అనుకోకుండా. చూడగానే గుర్తుపట్టి పలకరించాడు. ఆమె అక్కడే పనిచేస్తుందనీ, ఇంకా పెళ్ళవలేదని తెలియగానే పట్టరాని సంతోషంతో మైమరచిపోయాడు.

లహరి కూడా వరుణ్ ని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది. కాలేజీ రోజుల్లో అతడి ప్రేమను తిరస్కరిస్తూ చివరిసారిగా తను అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చినయ్.

“వరుణ్, నా దృష్టిలో ‘ప్రేమ’ అనేది చాలా గొప్ప విషయం. ఇందులో రకాలు గానీ, భేధాలు కానీ ఉండవు. నా తల్లిదండ్రులకి నేనంటే ప్రేమ. వారి ప్రేమను ఓ పక్క వమ్ము చేస్తూ, చదువుకోవాల్సిన వయసులో ఇలాంటి ప్రేమ వ్యవహారంలోకి దిగడం నాకిష్టం లేదు. నా పెళ్ళి ఎవరితో, ఎప్పుడు జరగాలో వాళ్ళు మాత్రమే నిర్ణయిస్తారు. నేను కాదు..”

క్లాసు మొత్తానికీ అందగాడు, చదువులో కూడా చురుగ్గా ఉండే వరుణ్ ప్రేమని తిరస్కరించడానికి కారణం లహరిని తండ్రి కృష్ణమూర్తి పెంచిన తీరు. కుటుంబ సాంప్రదాయాలతో పాటు ఓ మంచి వ్యక్తిత్వం ఉన్న మనిషిగా ఆమెని తీర్చిదిద్దడంలో ఆయన వందశాతం సఫలమయ్యాడు. ప్రభుత్వ కంపెనీలో పని చేసే ఆయన పనిమీద చూపే శ్రద్ధ, స్వార్థ చింతనలేని ఆలోచనలు, నలుగురికీ సహాయపడాలనే మనస్తత్వం, దైవభక్తి మొదలైన గుణాలు లహరిని ఎంతో ప్రభావితం చేసేవి. ఆయన అడుగుజాడల్లోనే నడవాలనీ, ఆయన గీసిన గీటు ఎప్పటికీ దాటకూడదని స్థిరనిశ్చయం చేసుకుంది.

తన ప్రేమను తిరస్కరించాక ఎప్పుడూ లహరి జోలికి వెళ్ళలేదు వరుణ్. తేరుకోడానికి కొంత సమయం పట్టినా, ఆమె చెప్పింది కూడా నిజమే కదా అనుకున్నాడు నిజాయితీగా. చదువు పూర్తిచేసుకొని ఒక యోగ్యుడిలా ఆమె తల్లిదండ్రులను కలిసి పెళ్ళి ప్రస్తావన తేవాలని గట్టిగా నిర్ణయించుకున్నాడు. అయితే అతడికి ఆ అవకాశమే రాలేదు. కాలేజీ చదువు పూర్తికాకుండానే లహరి తండ్రిని వేరే రాష్ట్రానికి బదిలీ చేయటంతో, తను ఎక్కడుందో కూడా తెలీకుండాపోయింది.

చదువు పూర్తిచేసుకొని మంచి ఉద్యోగం సంపాదించాడు వరుణ్. లహరి గుర్తొచ్చినప్పుడల్లా ఎంతో బాధకు లోనయ్యేవాడు. ఏ అమ్మాయి మీదా అతడికి మనసు రాలేదు. ఇంట్లోవాళ్ళు ఎన్ని సంబంధాలు తెచ్చినా కాదన్నాడు. ఎక్కడుందో వెతికి పట్టుకొని లహరిని మాత్రమే పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఎన్నో విధాలుగా ప్రయత్నించి విఫలమయ్యాక అనుకోకుండా ఆమెను కలవటం జరిగింది.

ఏమాత్రం ఆలస్యం చేయకుండా పెళ్ళి ప్రస్తావన తీసుకువచ్చాడు వరుణ్.

"వరుణ్, నువ్వంటే నాకు మంచి అభిప్రాయమే ఉంది. అయితే మా నాన్నకు ఈ ప్రేమ వ్యవహారాలంటే గిట్టదు. నాకొచ్చిన సంబంధాల్లో ఒకటి నచ్చి అదే విషయం మాట్లాడటానికి ఆయన తిరుపతి వెళ్ళారు. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో తిరిగి వస్తారు అక్కడ బ్రహ్మోత్సవాలు కూడా చూసుకొని. ఆయన ఇప్పటికే నిర్ణయం తీసేసుకొని ఉంటే చేసేదేమీ లేదు.." సూటిగా చెప్పింది.

"నిర్ణయం తీసుకొని ఉండకపోతే?" ఆతృతగా అడిగాడు.

"అయినా కూడా, నువ్వు ఆయనకు నచ్చితేనే మన పెళ్ళి జరిగేది.. నా అంతట నేను వెళ్ళి నీ గురించి చెప్పటం అనేది జరగని పని. ఆయన తిరిగొచ్చాక, తిరుపతి సంబంధం కుదరకపోతే, మీ అమ్మానాన్నలతో వచ్చి ఆయన్ను కలిస్తే మంచిది"

"అప్పటిదాకా సమయం లేదు లహరి. నిన్ను దూరం చేసుకోలేను. అమ్మా నాన్నా కూడా ఊళ్ళో లేరు.. నాకో చిన్న సాయం చేస్తావా?"

"ఏంటది?"

"మీ నాన్నకు ఎలాంటి అల్లుడు కావాలి? ఆయన్ను మెప్పించాలంటే ఏం చేయాలి?" అడిగాడు అభ్యర్ధనగా.

చిన్నగా నవ్వి చెప్పింది లహరి "దైవ భక్తి ఉన్నవాడు కుటుంబాన్ని బాధ్యతగా చూసుకుంటాడనీ, ఏ తప్పూ చేయడని ఆయన నమ్మకం"

"చాలా థాంక్స్ లహరి. ఈ మాత్రం చాలు. మిగితాది నేను చూసుకుంటాను.." స్థిరనిశ్చయంతో చెప్పాడు. అప్పటికే అతడి మనసులో ఓ ఆలోచన రూపుదిద్దుకుంటుంది. లహరి తండ్రి కృష్ణమూర్తి కొలిచే దేవుడెవరు, తిరుపతి నుంచి తిరిగివచ్చే తేదీ, ప్రయాణ వివరాలు లాంటివి అడిగి తెలుసుకొని అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

అర్జెంటుగా తానో గొప్ప దైవభక్తుడిగా అవతారం ఎత్తి, కాబోయే మామగారితో తిరుపతి నుంచి వచ్చే రైల్లో కలిసి ప్రయాణం చేసి ఆయన్ను మెప్పించాలి. తను మాత్రమే లహరికి సరైన జోడీ అని ఆయనకు నమ్మకం కుదరాలి. ఇదీ అతడి ఆలోచన.

ఎప్పుడైనా గుళ్ళో దండం పెట్టుకోవటం తప్ప ఇంకేమీ తెలీని అతడు, ఆ తరువాత నాలుగు రోజులు సమయం దొరికినప్పుడల్లా కంప్యూటర్ ముందు కూర్చొని దైవభక్తికి సంబంధించిన ఎన్నో విషయాలు శ్రద్ధగా తెలుసుకున్నాడు. ఇవే కాక ఓ రెండు మూడు సంస్కృత శ్లోకాలు బాగా బట్టీ పట్టాడు. మాటల మధ్యలో ఆశువుగా వాటిని చెప్పి కృష్ణమూర్తిని మంత్రముగ్ధుడ్ని చేయాలన్నది అతడి ఆలోచన. మొదట తిరుపతిలోనే రైలు ఎక్కుదామనుకున్నా మరీ ఎక్కువసేపు ఆయనతో గడిపితే అసలు విషయం పట్టేస్తాడేమో అనిపించింది. అందుకే తిరుపతి నుంచి తమ ఊరికి వచ్చే మార్గంలో కేవలం నాలుగు గంటల దూరంలో ఉన్న ఓ రైల్వే స్టేషన్ను ఎన్నుకొని ఓ యువ భక్తుడిలా అక్కడకు వచ్చి కృష్ణమూర్తితో కలిసి ప్రయాణం చేయడానికి రైలు ఎక్కేసాడు.

★★★

రైల్లో అపర భక్తుడి వేషధారణలో ఎదురుగా వచ్చి కూర్చున్న కుర్రాడ్ని ఆసక్తిగా చూసాడు కృష్ణమూర్తి. "నమస్తే సర్.." గౌరవంగా చెప్పాడు వరుణ్ చిరునవ్వుతో. మనసులో ఉన్న జంకూ, భయం అన్నింటినీ గట్టిగా తొక్కిపెట్టాడు. కృష్ణమూర్తి మంచి ఎత్తూ, లావుతో చూడ్డానికి గంభీరంగా ఉన్నా ఆయన మొహంలో ఏదో తెలియని శాంతి గోచరిస్తుంది.

"నమస్తే బాబూ. నేను నీకు తెలుసా?" కొద్దిగా ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడాయన.

"అదేంటి సర్ అలా అంటారు? తిరుపతి నుంచి వస్తూ మీలాంటి దైవ భక్తులు కనిపిస్తే నమస్కారం చేయడానికి పరిచయం ఉండాలా ఏంటి" కొద్దిగా చనువు తీసుకుంటూ అన్నాడు వరుణ్.

చిన్నగా నవ్వి తలపంకించాడు కృష్ణమూర్తి. "ఏ ఊరు బాబూ మీది?" అడిగాడు. తన ఊరితో పాటు, పేరు, కుటుంబ విషయాలు, చదువు, పనిచేసే కంపెనీతో సహా అన్ని వివరాలూ చెప్పేసాడు వరుణ్ దొరికిందే అవకాశం అని. అన్నీ విన్నాక కృష్ణమూర్తి మొహం కొద్దిగా ప్రసన్నంగా మారటం గమనించాడు. ఉత్సాహంగా ఆ తరువాత కొద్దిసేపు తానో గొప్ప భక్తుడని తెలియచెప్పే విధంగా తన జ్ఞానాన్ని ప్రదర్శించబోయాడు. ఇక్కడే అతడు కృష్ణమూర్తిని తక్కువగా అంచనా వేసాడు.

"ఏంటో సర్. ఈ మానవ జీవితంలో దైవభక్తికి మించినది ఏదీ లేదనిపిస్తుంది. దైవం గురించి తెలుసుకోడానికి నాలుగు రోజులు కూడా నాలుగు క్షణాల్లా గడిచిపోయినట్టుగా ఉంటాయి.." అధ్యాత్మికంగా అన్నాడు వరుణ్ మనసులో దైవాన్ని తలచుకున్నట్టుగా.

"అవును బాబూ. అయితే, నీలాంటి చిన్నకుర్రాడు దైవం గురించి మాట్లాడటం చాలా గొప్ప విషయం. ఇంతకీ మీ ఆచార్యుడెవరు?" ఆసక్తిగా అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

“నేను చిన్న కుర్రాడ్నేంటి సర్. పాతికేళ్లు నిండిపోతే. ప్రహ్లాదుడు ఆరేళ్ళ వయసులోనే భక్తి మార్గం పట్టి ముక్తిని పొందాడు.. నేను భక్తుడిగా మారి ఇంకా పదేళ్ళు కూడా కాలేదు. మా గురువు గారి పేరు మల్లాది రాఘవాచారి గారు..” నోటికొచ్చిన పేరు ఆశువుగా చెప్పాడు.

“మన సాంప్రదాయం ప్రకారం ‘ఆచార్యులు’ అనాలి బాబూ. జ్ఞానాన్ని పంచేవాడు గురువైతే, దాన్ని సాంప్రదాయబద్ధంగా ఆచరించి కూడా చూపేవాడు ఆచార్యుడు..” వివరించాడు కృష్ణమూర్తి.

కొద్దిగా తడబడ్డాడు వరుణ్. వెంటనే సర్దుకొని “అవును సర్. నాకు దైవ మార్గాన్ని చూపిందే మా ఆచార్యులవారు..” ఆయన చెప్పిన విషయం తనకు ముందుగానే తెలిసినట్టుగా చెప్పాడు.

కొద్దిసేపు ఆగి మళ్ళీ తన భక్తిని నిరూపించుకునే కార్యక్రమం చేపట్టాడు. “తిరుమల సన్నిధికి మించిన వైష్ణవ దివ్యదేశం ఇంకోటి లేదు.. ఏడాదికి కనీసం రెండుసార్లైనా దర్శనానికి వెళ్తూంటాను నేను..” భక్తి ఉట్టిపడేలా చెప్పాడు వరుణ్. కృష్ణమూర్తి ముఖ్యంగా కొలిచేది తిరుమల దేవుడ్నే అని లహరి ముందుగానే చెప్పి ఉండటంతో, ఆయన్ను ప్రసన్నం చేసుకోటానికి ఈ మాటన్నాడు.

“వైష్ణవ సాంప్రదాయంలో తిరుమల కన్నా ప్రధానమైన దివ్యదేశం ఇంకోటి ఉంది. అదేంటో తెలుసా?” అడిగాడు కృష్ణమూర్తి.

వరుణ్ కి జవాబేమివ్వాలో తోచలేదు. అసలు దివ్యదేశం అంటే ఏంటో కూడా తనకు తెలీదు. ఎక్కడో ఏదో చదివింది వాడేసాడు. ఈయన అడిగిందానికి జవాబు తెలీదు అంటే తనకు ఏమీ తెలీదని అనుకోవచ్చు. ఏం చేయాలా అని ఆలోచిస్తూండగా ఫోన్ మోగింది. హమ్మయ్య అనుకొని వెంటనే ఫోన్ ఎత్తి మాట్లాడాడు. అతడి అక్కయ్య నుంచి ఫోన్. ఓ ఐదు నిమిషాలు మాట్లాడి పెట్టేసేలోపు వీళ్ళ సంభాషణ ఆసక్తిగా వింటున్న తోటి ప్రయాణీకుడు కృష్ణమూర్తినే అడిగేసాడు ఆయన అడిగిన ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పమని.

“శ్రీరంగంలోని శ్రీరంగనాధస్వామి ఆలయం వైష్ణవ దివ్యదేశాల్లో అత్యంత ప్రధానమైనదిగా భావిస్తారు..” చెప్పాడు కృష్ణమూర్తి.

ఫోన్ పెట్టేస్తూ ఈ మాట విన్న వరుణ్ వెంటనే చెప్పాడు “అవును సర్. శ్రీరంగం నిజంగా చాలా గొప్ప ఆలయం. అన్ని దివ్యదేశాల్లోకెల్లా చాలా ప్రధానమైంది”. మళ్ళీ ఎక్కడో చదివింది గుర్తుకు తెచ్చుకుంటూ చెప్పాడు. ఇక్కడితో ఆగి ఉంటే బావుండేది. తన జ్ఞానాన్ని ప్రదర్శించాలన్న తాపత్రయంతో మళ్ళీ అన్నాడు “భారతదేశంలో ఉన్న నూటా ఎనిమిది దివ్యదేశాలు చూసిరావాలన్నది నా కోరిక సర్. ఏడాదికి కొన్ని చొప్పున అన్నీ చూసిరావాలంటే కనీసం ఐదేళ్ళు పడుతుంది..”

చిన్నగా నవ్వి చెప్పాడు కృష్ణమూర్తి "భారత దేశంలో ఉన్నవి నూటా అయిదే. మిగితా మూడు ఇక్కడ లేవు. ఒకటి నేపాల్లో ఉంది. ఇంకో రెండు.." అంటూ ఇంకా ఏదో చెబుతూండగా వరుణ్ మధ్యలో కల్పించుకొని "మిగితా రెండూ ఏ దేశంలో ఉన్నా, ఎంత ఖర్చైనా వెళ్తాను సర్.." అన్నాడు పట్టుదలగా.

ఈసారి పెద్దగా నవ్వి చెప్పాడు కృష్ణమూర్తి. "మిగితా రెండూ అసలు భూలోకంలోనే లేవు. ఈ మానవ శరీరంతో అక్కడకు వెళ్ళలేము. అందులో ఒకటి క్షీర సముద్రం, రెండోది వైకుంఠం.."

నోటమాటరానట్టుగా ఉండిపోయాడు వరుణ్ కొద్దిసేపు. మొదటిసారి తను చిత్తుగా ఓడిపోతాడేమో అని భయమేసింది. ఏదో ఒకటి అర్జెంటుగా చేయకపోతే కొంప మునుగుతుంది అనుకుంటూండగా ఫోన్ మోగింది. విసుగ్గా చూసుకున్నాడు. ఏదో తెలియని నెంబర్. కట్ చేసాక వెంటనే మళ్ళీ మోగింది. అవతలి వాళ్ళు అలా చేస్తూనే ఉన్నారు. ఎవరా అని ఫోన్ ఎత్తగానే క్రెడిట్ కార్డ్ తీసుకోమని ఏదో ఆఫర్ ఉందని చెప్పిందో అమ్మాయి. ఆసక్తి లేదని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేసాడు.

ఈలోగా ఏదో స్టేషన్ రావటంతో, అంతా హడావిడిగా మారింది. బాగా ఆకలిగా ఉండటంతో వరుణ్ కూడా ఏదైనా తిందామని రైలు దిగాడు. ఎందుకైనా మంచిదని కృష్ణమూర్తి సీటు వైపు కాక రెండోవైపు దిగాడు. వేడి బజ్జీలు తిని టీ తాగాక హాయిగా అనిపించింది. ఆయన తనని బజ్జీలు తినటం చూస్తే బాగోదనిపించింది. తిరిగివస్తూ ఆయన ముందు తినడానికి జామకాయలు కొనుక్కొని వచ్చాడు.

ఆ తరువాత మళ్ళీ కొద్దిసేపు తన దైవభక్తి నిరూపించుకునే పనిలో పడ్డాడు వరుణ్. అయితే ఇంతకుముందులాగే అతడు చేసిన ప్రతీదీ బెడిసికొట్టింది. తను బట్టీపట్టిన చెప్పిన సంస్కృత శ్లోకాలు వాటి అర్థాలు కూడా అతడ్ని ఆదుకోలేకపోయాయి. వాటికి కృష్ణమూర్తి చెప్పిన అసలైన అర్థం అతడికి గూగుల్లో కూడా ఎక్కడా తగల్లేదు. ఆయనకున్న అపారమైన జ్ఞానం ముందు అతడు తేలిగ్గా తేలిపోయాడు.

మొత్తానికి నాలుగు గంటల ప్రయాణం ముగిసి వాళ్ళు దిగాల్సిన స్టేషన్ వచ్చింది. నీరసంగా కృష్ణమూర్తి దగ్గర సెలవు తీసుకొని వెళ్ళిపోయాడు వరుణ్ ఎంతో నిరాశగా. ఆ తిరుపతి సంబంధం కుదిరిందో లేదో తెలీదు. ఇవాళ తన మాటలతో, ప్రవర్తనతో తానో దొంగ భక్తుడని ఆయనకు ఖచ్చితంగా అర్థమయ్యే ఉంటుంది. అంతటి గొప్ప పండితుడ్ని తక్కువగా అంచనా వేసి తేలిగ్గా దొరికిపోయాడు. ఈసారి తల్లిదండ్రులతో వెళ్ళి కలిసినా తనను అల్లుడిగా ఒప్పుకునే అవకాశమే లేదు. దేవుడు కూడా ఆయన విషయంలో అబద్ధాలు చెప్పినందుకు తనకు బాగా శాస్తి చేసాడు. మనసంతా పాడైపోయి దిగులుగా ఇంటి దారిపట్టాడు వరుణ్.

★★★

"ఇవాళ రైల్లో వరుణ్ అని ఓ కుర్రాడ్ని కలిసాను తల్లీ. నాకు చాలా బాగా నచ్చాడు. ఇంట్లో సంబంధాలు చూస్తున్నారట. వివరాలు తీసుకున్నాను. ఆ తిరుపతి సంబంధం నాకెందుకో నచ్చలేదు. ఇక్కడిదాకా వచ్చిన సంబంధం అదీ తిరుపతిలో కుదరకపోవటంతో బాధగా అనిపించింది. అయితే ఆ భగవంతుడే పంపినట్టుగా ఈ కుర్రాడు వచ్చి కలిసాడు. అందం, చదువు, ఉద్యోగం అన్నింటిలోనూ నీతో సరితూగేవాడు. పైగా ఈ ఊరివాడు. నాకెందుకో ఈ సంబంధం కుదురుతుందనే అనిపిస్తుంది. అంతా ఆ భగవంతుడి దయ." ఇంటికి వచ్చాక స్నానం చేసి భోజనం చేస్తూ అన్నాడు కృష్ణమూర్తి లహరితో. పక్కనే కూర్చున్న లహరి తల్లికి కూడా వరుణ్ గురించిన అన్ని వివరాలూ చెప్పాడు.

"మీకో మాట చెప్పాలి నాన్నా" సందేహిస్తూ అన్నది లహరి అంతా విన్నాక.

"ఎంటమ్మా అది?"

"మిమ్మల్ని కలిసిన వరుణ్ నాలుగేళ్ళ క్రితం నాతో కలిసి చదువుకున్నాడు. నాలుగురోజుల క్రితమే నన్ను అనుకోకుండా కలిసాడు. నన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలని ఆశపడ్డాడు. మీకు ఎలాంటి అల్లుడు నచ్చుతాడని అడిగితే, దైవభక్తి ఉన్నవాడని చెప్పేసాను. నాకూ అతడి మీద మంచి అభిప్రాయమే ఉంది. ఒకవేళ మీకు అతడు నచ్చింది భక్తివల్లే అయితే, మీరు ఇంకోసారి అతడ్ని బాగా తెలుసుకోవటం మంచిది. భక్తి విషయంలో అతడిది నటనే కావొచ్చు.." సూటిగా చెప్పేసింది.

కొన్ని క్షణాలు నోటమాట రానట్టుగా ఉండిపోయాడు కృష్ణమూర్తి. లహరి తల్లి కూడా ఆందోళనగా చూసింది భర్త వైపు. చిన్నగా తలపంకించి చెప్పాడు కృష్ణమూర్తి "అతడో భక్తుడని నేననుకోవాలని చాలా ఉబలాటపడ్డాడు. ఈ విషయమే నాకూ అప్పుడు అంతుబట్టలేదు. ఇప్పుడర్థమైంది.."

"నన్ను క్షమించండి నాన్నా" సిగ్గుపడుతూ అన్నది లహరి.

"పర్లేదమ్మా. నువ్వనుకున్నట్టేమీ జరగలేదు. నిజానికి అతడికిదంతా కొత్త అని అతడ్ని చూసిన మరుక్షణం అర్థమైంది. ముఖాన పెట్టుకున్న నామం చూస్తే తెలిసిపోతుంది అలవాటుగా పెట్టుకునేదా లేక కొత్తా అని. అంతేకాక, అతడు నన్ను మెప్పించడానికి చేసిన ఏ ప్రయత్నం కూడా సఫలం కాలేదు.."

"మరి ఏ విషయంలో అతడు మీకు నచ్చాడు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది లహరి.

"అతడికి సాంప్రదాయబద్ధంగా ఉండాల్సిన భక్తి విషయంలో అనుభవం లేకపోవచ్చు కానీ, దైవానికి సంబంధించిన అతి గొప్ప సూక్ష్మం చాలా చక్కగా తెలుసుకున్నాడు. నా దృష్టిలో ఇది చాలా గొప్ప విషయం."

"ఏంటి నాన్నా అది?" ఆసక్తిగా అడిగింది.

"ప్రతీ మనిషిలోనూ, ప్రతీ జీవిలోనూ పరమాత్మను చూడటం! అందుకు తగ్గట్టుగా ప్రవర్తించడం!

వచ్చే దారిలో ఏదో స్టేషన్లో రైలు దిగాడు వరుణ్. అతడు వెళ్ళాక నేనూ అలా నడుద్దామని కూర్చున్న చోటనుంచి లేచి తలుపుదాకా వెళ్ళాను. కొద్దిదూరంలో అతడు బజ్జీలు తింటూ నాకంటబడ్డాడు. అక్కడే ఆకలితో తచ్చాడుతున్న ఓ కుక్కపిల్లను అంతా కసురుకుంటూంటే, అతడు మాత్రం దాన్ని దగ్గరకు పిలిచి దానికీ తినడానికి పెట్టి ఆకలి తీర్చాడు. తిరిగివస్తూ జామకాయలు అమ్మే ముసలివాడితో చాలా మర్యాదగా, ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతూ అడిగిందానికన్నా ఎక్కువ డబ్బిచ్చి కొన్నాడు. ఇదంతా నేను గమనిస్తున్నానని అతడికి తెలీదు. అంతే కాదు, వాళ్ళ అక్కయ్య నుంచి ఫోన్ వస్తే ఎంతో ప్రేమగా మాట్లాడిన తీరు, ఏ సాయం కావాలన్నా చేస్తానని చెప్పిన పద్ధతి నిజంగా నన్ను చాలా మెప్పించాయి.. అతడు భక్తి విషయంలో నన్ను మెప్పించే పనిలో తలమునకలై ఉండగా ఎవరో క్రెడిట్ కార్డ్ వాళ్ళు ఫోన్ చేసి విసిగిస్తూంటే, ఫోన్ ఎత్తి ఏ మాత్రం విసుగు చూపించకుండా ఆసక్తి లేదని ఎంతో మర్యాదగా చెప్పాడు.

ఇవేవీ మామూలు విషయాలు కాదు. చాలామంది మనుషులకు ఇవన్నీ ఊహకు కూడా అందవు. ఈ స్వార్థపూరిత లోకంలో సాటిజీవుల మీద దయ లేకుండా ప్రవర్తించడం, పేదవారితో కూడా చిల్లర బేరాలాడటం, తక్కువ స్థాయిలో ఉన్నవాళ్ళకు కనీస మర్యాద కూడా ఇవ్వకపోవటం, తోబుట్టువులను పట్టించుకోకపోవటం లాంటివి సర్వసాధరణంగా జరిగే విషయాలు. అతడు మాత్రం వీటన్నింటికీ అతీతంగా ఉన్నాడు. అందుకు కారణం తనలో ఉన్న పరమాత్మే అందరిలోనూ ఉన్నాడన్న స్పందన అంతర్లీనంగా కలిగి ఉండటం. ఇంతకు మించిన దైవభక్తి ఏదీ లేదు. రేపే మీ పెళ్ళి విషయం మాట్లాడదాం.. వాళ్ళ అమ్మానాన్నకు కబురు పెట్టమని అబ్బాయికి చెప్పు..”

****

COMMENTS